

Hans jernnatur m-r alla strapatser. — För alla bem. säges äfven *Stå emot.* — *Motstående*, n. 4.

MOTSTÄENDE, a. 1. (egentl. part. pres. af *Motstå*) Som står, befinner, är belägen gent emot, på andra sidan. *M. vinkel. M. sida, tabell.*

MOTSTÄND, n. 5. 1) Egenskapen hos en kropp att emotstå verkningen af en annan kropp. *Fasta, flytande kroppars m.* — 2) Hinder, svårighet. *Jag ville stöta upp porten, men fann något m.* — 3) Försvar. *Ett kraftigt, svagt m. emot fienden.* — 4) (fig.) Försök att sätta sig emot en annans planer, vilja, afsigter. *Förslaget rönte mycket m. Oaktadt allt m. gick saken dock slutligen igenom. Lyda utan m.* — 5) (astr.) Se *Opposition.* — *Ss. M-skraft.*

MOTSTÄNDARE, n. 5. En, som gör motstånd, motverkar ens planer, afsigter. Brukas både i fysisk och andlig mening. — *Syn. Motpart, Vederpart, Antagonist, Opponent.*

MOTSTÄMPEL, m. 2. pl. — *stämplor.* (tekn.) Det metallstycke, som begagnas för intryckning i stansens fördjupningar, vid pressning med stans.

MOTSTÖT, m. 2. 1) Stöt, som en stött kropp ger tillbaka. — 2) Verkningen af en stöt på motsatta sidan till den, der stöten träffat.

MOTSVARA, v. a. 1. Se *Svara emot.*

MOTSVARANDE, a. 1. (egentl. part. pres. af *Motsvara*) Som svarar emot: 1) Som passar till ell. emot. *Den m. muttern till en skruf.* — 2) Jemngod, jemnluk, öfverensstämmande. *M. ömhet, vänskap, förtroende, tacksamhet. M. känslor.*

MOTSVARIG, a. 2. Se *Motsvarande.*

MOTSVARIGHET, f. 3. Egenskapen att vara motsvarig. *Inbördes m. M. i känslor.*

MOTSÄGA, mötsäga o. mötsäja, v. a. 2. (böjes som *Säga*) 1) Säga motsatsen af hvad en annan sagt. *M. någon. Man m-ger honom aldrig i någonting.* — Äfv. *Säga emot.* — 2) (fig.) Vara stridande emot. *Delta m-ger ej, hvad jag nyss yttrade.* — *M. sig, v. r. Säga motsatsen af hvad man sjelf förut sagt.* [-säja.]

MOTSÄGANDE, a. 1. (egentl. part. pres. af *Motsäga*) Stridig. *Ett bref af m. innehåll.* — 2) Böjd för motsägelse. *Hafva en m. karakter.* [-säjande.]

MOTSÄGARE, m. 3. (föga brukl.) En, som säger emot eller är fallen för motsägelse. [-säjare.]

MOTSÄGELSE, mötsägelse o. mötsäjällse, f. 3. 1) Yttrande, som innebär motsatsen af hvad en annan yttrat. *Icke tåla m-r.* — 2) Invändning. *Gör det utan m.* — *Syn. Gensägelse, Gensaga.* — 3) Stridighet. *Hans sednare bref innebär en m. af det förra.* [-säjelse.]

MOTSÄGELSEANDA, f. sing. Fallenhet för motsägelse.

MOTSÄTTA, v. a. 2. (böjes som *Sätta*) Se *Sätta emot.* — *M. sig, v. r. Se Sätta sig emot.*

MOTSÄTTNING, f. 2. Handlingen, då man sätter emot eller sätter sig emot.

MOTT, mått, n. 3. (brukas helst kollektivt) 1) Ett slagte af Spindelkräken, hörande till ordningen Qvalster, med flera arter, alla ganska små, bland hvilka Or. — 2) Se *Mottfly.* (Mått.)

MOTTAGA, m. fl. Se *Emottaga*, m. fl.

MOTTFLY, n. 4. Se *Klädmal.* [Mått-.]

MOTTO, måtto, n. 4. (ital.) Ställe ur en författare, begagnadt som påskrift på titelblad eller öfverskrift till en ahandling, ett kapitel o. s. v., för att antyda innehållet eller syftningen.

MOTTRYCK, n. 3. Tryckning tillbaka mot något tryckande.

MOTVERKA, v. a. 1. 1) Hafva stridig verkan emot. *Ett läkemedel, som m-r ett annat.* — 2) Se *Motarbata.* — *Motverkande*, n. 4.

MOTVERKAN, f. sing. 1) En kropps verkan emot verkningen af en annan. — 2) Motarbetande.

MOTVIGT, f. 3. 1) Vigt, som användes att uppväga en annan. — 2) (fig.) Hvad som tjenar till att motväga, förtaga verkningen, intrycket af något annat.

MOTVILJA, f. sing. Känsla af obehag, som person eller sak ingifver. — *Syn. Obenägenhet, Vedervilja, Afsky, Leda, Antipati.*

MOTVILLIG, a. 2. Som hyser motvilja. — *Motvillighet*, f. 3.

MOTVILKOR, n. 3. Vilkor, uppståldt emot ett annat.

MOTVIND, m. 2. Vind, som blåser emot. *Hafva m., äfv. (fig.) hafva motgång.* — *Syn. Motväder.*

MOTVITTNE, n. 4. Vittne, som vittnar motsatsen af hvad ett annat vittnat; äfven motparts vittne.

MOTVÄDER, n. 3. Se *Motvind.*

MOTVÄGA, v. a. 2. Verka som motvigt. Säges både i egentlig och figurlig mening. *En vigt, som m-ger en annan.* (Fig.) *M. ens instylande.*

MOTVÄRN, n. 3. Försvar emot kroppsligt anfall. *Göra m., sätta sig till m.,* försvara sig.

MOÄR, -är, n. sing. (fr. *Moire*) Ett slags vattrad sidentyg.

MUCILAGINÖS, ---schinös, a. 2. (fr. *Mucilageux*, af lat. *Mucus*) Slemmig.

MUCKA, v. n. 1. (fam.) Se *Knysta.* — *Muckande*, n. 4.

MUDD, m. 2. Af ullgarn virkad betäckning för handlofven, till värmens bibehållande i händerna.

MUDDER, m. 2. pl. *muddar.* (fam.) *Lustig m., se Lustig.*

MUDDER, m. sing. (af *Mor*, III, 1) Groft grus och gytta; lös gytting sjöbotten.

MUDDERMASKIN, ---schin, m. 3. Se *Mudderverk.*

MUDDERPRÅM, m. 2. Pråm med mudderverk.

MUDDERSKOPA, f. 1. Skopa, hvari vid ett mudderverk mudder upptages ifrån sjöbotten.

MUDDERVERK, n. 3. Maskin, i platta fartyg eller pråmar, medelst hvilken farvatten rensas från mudder.

MUDDRA, v. a. 1. Genom mudderverk rensa sjö- eller flodbotten ifrån mudder. — V. n. (sjöt.) *M. med kölen*, segla i så grundt farvatten, att kölen vidrör den lösa botten och gör vattnet grumligt. — *Muddrande*, n. 4.

MUDDRIG, a. 2. Full med mudder.

MUDDRING, f. 2. Förrättningen, då man muddrar.

MUFF, m. 2. Inuti vadderad och fodrad klädespersedel af pelsverk i form af en ihålig cylinder, som nyttjas att sticka händerna uti, för att skydda dem mot köld.

MUFFBAND, n. 3. Band, hvarmed större muffar fästas öfver axlarna eller om lifvet.

MUFFEL, mufli, m. 2. pl. *mufflar.* (kem.) Det rum i en proberugn, der de ämnen insätts, som skola brännas.

MUFTI, mufsti, m. (arabiskt ord, som betyder: skiljedomare) Öfverste prest och öfverdomare hos Turkarna.

MUGG, m. sing. I. Ett slags rötsår i knävecket på hästar.